

את כל הרברים האלה עם סאקר ולא עמנו! אנחנו המורים: נוכל לאמר בכל הכטחה: "ידינו לא שפכו את הדם הזה!"

— ולא זאת אלא — הוספתי לבאר לו — שאח"כ ישארו לכם הורים מעטים והם לא יוכלו לכסות אפילו את מחצית התקציב של ההורים. הן כל בתי הספר האחרים שאינם נכנסו כל תלמידים משלמים שכר-למידה למפרע ובשלמות, ומה ישאר בשבילכם? הן היום ראיתי קבוצת ילדות שיצאו מ"אחזה", לבושות "אוניפורמה" שלהן והולכות שלובות-יד לבית הספר של האחיות הצרפתיות...

והחנוד העברי מה תהא עליו? עוד מלתו על לשונו והנה זהה המכונית, והמורה הדיפלומט שלי קפץ וישב "על הפה" והילדים שלנו "קופצים ברחובות ובבית".

אגב, הגידרנא לי, רבותי, היכן אפשר להחליט מהקונדסים האלה ולמצא מקום-מנוחה כדי שאוכל לנמך לכם את שעורי זה, הא? מתי רבש"ע, תבוא ה"פקודה" המצופה מ"סאקר", וביהוד מתי יתקבלו "שלוש מאות אלף הדולרים" שנקבצו בדארהיום ע"י נתן שטרונים באמריקה.

המורים כבר אמרו לנו את הפסוק: "אתה הראית לדעת", אבל אימתי נזכה ל"פתיחה"? אימתי? ...

וההחלבה לא שבה חיים לכל חי ונוסף לזה גם הפלוגית שהיא מנקרת במה ערב ובקר וצהרים בכל יום תמיד: נו, מה יהיה? פלוני שולח לאלאינס", זו הלכה למים לנדרו", "שמעתי כי נפתח בית-ספר פרטי", ואולי, — כן היא טוענת — נשלח אותם ל"חדר"?

— טוב! — השיב לו המורה בהתנצלות, אבל לא בנו האשם אלא בו — ובשעת דבורו הוא מוחה באצבעו על מלון-יו. הן אתה בעצמך בעצמך כתבת כי "סאקר" פרושי בערבית "לסגר" — וע"כ הוא סוגר אפילו את ג' ל א ל...

נפגשתי בערב עם חברי-המורים מנהיגי-המלמדים וה"ארטילריה" הדבדה שלהם, שהתכוננו כנראה לנסע לאספה לבית הכרם

— בדבר בתי הספר? — הוא מקדים לשאל ממני — אנחנו מחכים רק ל"פקודה" מסאקר לפתח ונפתח. מ, אשם אם הוא ישב בחול, ואחר לבוא אחרי חרש ימים ועכשיו הוא אינו גומר את חשבונותיו?

— שוב פעם "סאקר" — אמרתי לו — ומה לעשות אם אין כסף בקופה? תוששני מאד שער שתבוא ה"פקודה" יתפורר כל ה"ה"ד שלכם ותתקעקע חלילה הביצה שלכם, ולא ישאר לכם עם מי לעשות "קנעללונג".

— אמנם כן, ידענו כל זאת! — השיב המורה הדיפלומט — אבל מי אהר אי בעד זה? לך וטען

— ולמה אתם הורים שותקים? — השיב לי המורה — אדרבה, לכו וצעקו על סאקר שהוא מעכב את הגאולה.

— אבל הצאן האלה מה חטאו, שאלתי במרירות, עד שאתם מאשימים את סאקר והוא אתכם, מתגוללים ויגידו בהוצות ללא תורה וללא דרך ארץ! עד שאבא-אמא מריים ומדיינים וע"ז וכדבר חוסר לחם בבית, יגוע הילד מרעב...

— ומה לעשות? — שאל דגולה — אם לא שלמו לנו משכרת ז. ששה חדשים, וגם אנחנו גוועים ברעב? ...

נפגשתי בצעדים עם מורה צעקן ועסקן גדול ושאלתי מרחוק: "נו, ומה יהיה?"

— לא כלום! — ענה המורה בכעס — כל זמן שבמלון-יו ישבו הפקידים על סירהבשר ויקבלו להם משכרת שמנה ואת תקציב החנוד יקצצו, לא יפתחו בתי הספר.

— ובכן, אמרתי לו, המורים מכריזים שביתה?

— לא! — הוא עונה — ההנהלה הציונית הכריזה עלינו השבתה... — ובין שביתה להשבתה נשבתו החיים שלנו בבית, ולא לחנם אמרו חכמים: עיר שאין בה תינוקות של בית-דרבן מהריבין אותה, לא סאקר ולא המורים יחריבו אותה אלא התינוקות בעצמן: אין לך שמש שלמה בכל חלונות הבית בתוך כדור הרחובות והסימטאות תחת כל המ' כוניות והעגלות?

— האיד לא מצא לנחוח במשך שתי שנים שהוא נמצא בארץ להשליך מעליו את השם הישן ומגלותי הזה ולהחליפו בשם מודרני עברי שיהא מהוקצע ו"תפור" עפ"י המדה והמודה האחרונה — כדומה למשל, במקום "שמוים" יקרא שמו בישראל שמש, וכשמש יגון שמו הטוב. כי קשה לדעת, למשל, אם השלט הרשמי הקבוע ברחוב "זכרון-משה" הוא מכוון למשה שמוים או אולי — מי יודע? — למשה מוני-טיפוירי?

חרי ידוע לכם מסתמא מה שאמר פעם יהודי אחד גם כן חייט.

— שלשה "משה" גדולים היו בעולם: משה רבנו, דודי האצקל ואני!

ועיקר השכחתי לספר לכם, רבותי, דוקא מענייני-דיומא. נפגשתי בבקר עם אחד המורים הפופרים בעירנו ושאלתי מיד את השאלה הארוכה המטרידה את מוחנו וחיינו:

— נו, מה יהיה בדבר פתיחת בתי-הספר? — אורו! — עונה המורה המטיל בקול — הלואי עד יאנואר!

— מה? — אמרתי לו בכי חלה — עד אחרי הנוכה? ולעת עתה יסתובבו ילדינו כסביבונים-נוכה בכל הרחובות והסימטאות תחת כל המ' כוניות והעגלות?

תאב היותי לדעת, מי הוא החכם, שתלה בפומבי ובראש כל הוצות ירושלים שלט הנושא עליו שם נאה שכזה והיותי בעלן להכנס אל החד' נות ושאלתי:

— ימחל נא לי, רבי יהודי, מהו השם הנכון של משפחתו? — משה שמוים! — ענה החייט בנאות.

— מכיון שזכה כבודו לשם נאה שכזה — הוספתי לאמר — למה מצא לנחוח לתלותו ברחוב? הן נשים וצעירות עוברות בחיץ? האין שמות עברים נאים הימנו? ונתכעס עלי. ואמר:

— יכול אתה לרקד אצלי מהיום עד סחר, כיון שהוא תלוי ישאר תלוי! — כך היה אבי, נשמתו עדי, כך גם אני וכך יהיו איה גם בני אחרי — עמד!

כיון, שהוא רוצה דוקא ובאפן פרינציפיוני בזה, לא נשארה לי דרך אחרת אלא לכסור הדבר לרבי עזמות ועכשיו, ילמדנו רבנו, מה הוא אוסר לזה?

תלמידו א. צ. בר-יון. אמר עזמות: הלכתי לראות בעיני את השלט, כי טוב מראה עינים מהלך-נפש בדברים כאלה, והנה לא "מתו על כתר", כדברי תלמידי אלא שלט קטן, פשוט ונאה, תמה אני רק על היהודי הזה, כלומר על החייט שלנו, שהוא אולי — לא אולי אלא בודא יציוני טוב ולאומי למרות השם, הזה, וכפי ששמעתי מפי לקוחותיו הריהו באמת חייט מודרני

זה בדאי! — כך מדבר עוף התוכי — בדיוק נמרץ ואעפ"כ, זהו זיוף העל' ניין והקריקטורה שלו. ואחרת אחרון חביב:

Déception — "טעות" — לא טעות היא זו, ידידי המתרגם, אלא אכזבה ומפח נפש על שפתנו המתהללת בפומבי.

ולא רק את השפה וסגנונה היא יודע כי אם גם חכמת הנוקוד, ולא לחנם ראינו הפעם על הסרט העברי: נקודים, עקודים ובורודים. עצתי אמונה לחברי ועד הלשון ולשאר המדקדקים והמנקדים לנו וביתוד לתלמידי-הסמינרים הסגורים הרוצים להשתלם בנקוד, שיבואו כנעריהם וכי זקניהם לראינע ציון כדי ללמד מה תרגום העברי פרק בהלכות הנקוד, הראינע נותן חוץ מהצגותיו ות' מונותיו הכי יפות בארצנו גם שעורי ערב לעברית מודרנית בלא הוספת מחיה, אך ורק הודות להשתדלותו של בעל הדקדוק והלשון קרש מת"א. ונאמר לו: יישר כח!

כשבוע זה בא לביתי אדם צעיר בעל משקפים ומסר לי פתקא זו: באחד הרחובות המרכזיים בוכי רון-משה ע"י ביה"ס למל מופיע ומוד היל לנגד עיני כל העוברים שלט צחיב, מתר על מתר, ועליו כתוב בעברית:

חייט מודרני מ. שמוים

"אבא'שה" נוסח פולין, על שם "טא" טעש-מאמעשע".

אכן זכתה העברית של השוק לעלות על במתי ציון וירושלים. ומפני החשכה בשעת ההצגה לא הספקתי לרשם את כל "הפנינים" המ' והירות בעברית על היריעה וע"כ אמר סר לכם רק אהדות טחן, שנשארו בוד כרגי:

ז'קי כוגן מנגן בכנור והמנגן האיטלקי הזקן מוחה בידו. ואומר שאין זו נגינת מוסיקה אלא Jazz Band והמתרגם המסוגל שלנו מוסיף נפך משלו וכותב במקום "ג'ז-בנד" — "ל' תחת ל' נ. ס. כנר" את, שחתולי ת"א הם מוסיקליים טאר...

המנגן הזקן אומר בין יתר דבי ריו: mais c'est drôle (אכן מוזר הדבר), והמתרגם כותב ככתבו היפה והעגול: "הליצן הזה", הוא קרא, כנראה, בערפתית ce drole ויצא התרגום המוזר והליצני הזה. Aux yeux trépigues

כלומר עיניו העצובות והעגומות של הכחורה נחפכו אצלו "לעינים חול-מ' ות" והמלה Reconnaissance (הכרת תודה) נהפכה ל"התודעות". ההליף הכחור את היוצרות וקרא בצרפתית Connaissance מתוך כתלי הראי גע ניכר שהוא יודע לא רק עברית אלא גם צרפתית.

Berceuse (שיר-ערש) — "נדנדה"; Je vous embrasse — בסוף המכתב, שפירושו: המחבק אתכם באהבה, תורגם אצלו: אני כי נשק אתכם, וע"ז אמרו חכמינו: "המתרגם פסוק בצורתו הרי

לקרא שמות למוניטין לפני צאתו לשוק. אדרבה, לומדינו אנו כבוראנו, שהוא ברא תחילה כל חית השדה ואת כל עוף השמים, ואח"כ העבירו לפני אדם — כדאינא במדרש — (אמר לו: זה מה שבו? אמר: זה שור, זה חמור, זה סוס וזה גמל! אלא, שאז היו "בהמות" ובעל כרחן קבלו את השמות של ועד הלשון כגן העדן עד היום הזה...)

ובכן, רבותי, רוצה אני דוקא לתת לכם שעור לדוגמא בתרגום שפי תנו העברית מצרפתית ש"מדתי כשי בוע זה בהצגת הכיחזה "אבא'לה" בר אינע ציון.

אזכר אני לשבה בראינע זה בעי רב ולהסתכל אל מישחקו הגאוני של האמריקא-הפלאי הקטן ז'קי כוגן, ואולם לא ידעתי, רבותי, אם לצחק ולהתי גלגל מצחוק על העינותי הנפלאות של המישחק בחסד עליון או על המי צאותיו הגאוניות של המתרגם התל אביבי?

איני יודע אם נכון, רבותי, אם ז'קי כוגן בכה כדמעות שלישי והתאבל ככה על כיתו של ידידו ותוכיכו המי' נגן הזקן או אולי על חרבן שפתנו העברית, שיצאה ב"שן ועין" מתחת ידי המתרגם "הרוצח" הספרותי והי בלשני הזה על היריעה?

וראשית חכמה: השם אבא'לה — על משקל שלמח'לה, משיח'לה, היימ'לה, לאות חבה והקטנה אצל האשכנזים שלנו, לו היה הלילה ספרי די היה כותב בדאי, "אבי'קו" מלשון "היימיקו", "צ'קייטיקו" לכל דבר "קטני'קו". (חבל, שלא תרגם גם

מבעד למסכה

(שעורים בהסתכלות)

נכנסתי בשבוע זה לברקלים בנק בעירנו וראיתי שם מחזה נהדר ומזורז גם יחד.

בניי אדם מכל המינים, מכל השדרות ומכל הדתות עומדים בשורה ארוכה באולם ומזנקים ממש כמו אצל המים, להבדיל, שם הם ויפת עומדים בצותא חרא וצובאים יחד על קפת הבנק מהעבר השני.

יהודי בעל זקן ארוך ולבן בקאי פיליוש של קטיפה לראשו ועל ידו ערבי צעיר עטוף כפיה לבנה וענאל שחור לגלגלתו אשה רוסיית ויהודי מי"ש בוקנסו הצהוב, והרועד לימינה אחריהם זוג נחמד: אשה וקנה ונאה ומטפת לבנה לראשה וגוי ארוך בעל תרבוש יותר ארוך ממנו נדחק לפניו — זוהי כנראה שורת ה"קונברויה" העומדת ומחכה לתור, ועל כלם עומד הקווס החביב כנפיו ובמכנסיו הנפורים והרחבים ושיטר אנגלי ארוך כגלות מטיל ארוכות וקצרות ומשי גיה מסרוב על ה"נייטיבס" שישמרו על הסדר בעמידתם. ממש כמו ברחוב יפו בשבת קודש בשעת הליכתם.

נגשתי ליהודי זקן ונאה ושי אלתו בכוננה, למה עומדים כאן בשורה וענה לי היהודי בתמימות: — כאן מחליפים "דאס גויישע געלך אייף יו די ישע געלך".

(כפי הגויים בכסף ויהודי). חייכם, רבותי, שאין אנו יודעים להעריך כראוי את ערכה הריים תו רי והמדיני של המטבע החדש- שקועים אנו יותר מדי במ"ט שערי טומאה של פרנסה ושל משבר וא"א מקיפים כראוי את גדל תקופתנו עכשי: הדורות הבאים אחרינו כודאי וקנאו בנו ויאמרו: אשרי הרור שזכה לכך אחרי אלפים שנה!

ואולם אין אדם יכול להקיף את גדלו של היער בשעה שהוא נמצא בתוכו, אלא במדה שהוא מתרחק ממנו מיחק ידוע... בקצור, לא יכולתי לשהות שם שהיה גדולה שהרי סיפא וספרא אני ובכ"ז הספקתי לראות בתוך השורה אשה זקנה המעוררת רחמים במראה פניה ובלבושה הדל ומוכן הייתי להוציא מיל אדום וחדש ולתת לה נדבה, והנה החבה את ידה הרזה והוציאה ממעמקי חיקה הדל צרור גדול ("קניפל" בלעז) ועשירי התירה את צדורה ופרשה את מטפתה המי לובכת כשטלה לפני הגובר אשר עקם את חטמו קצת וראיתי לפני אר צר שלם של מטבעות מצריים, קטנות וגדולות, שלמות ומחוקות, נקובים נקובים חללים חללים. ובתוכם גם נד רות לעוכים ומקמורטטים — ונתברר לי אז היכן היה הכסף הקטן (ואולי גם הגדול?) שנעלם פתאום וכלתה פרוטה מן השוק בזמן האחרון.

ואמרתו בלבי: אלה הם עכבי רי דשכבי על דינרי ופונטי דארעא דימצריה, שהגיוחו כלם מחוריהם מירי אה מדבר מן יבטל ערכו של כספם המצרי בשוקנו ויודע כחו בארצנו,

ומעשה בערבי אחד מרמלה או מלוד — איני זוכר בדיוק — שקבץ על יד מאה לירות ניר מצרי והצניעו בקרקע, כדרכם של בני דודנו. והנה נתיישבו שני עכברים קטנים ובאישון לילה נתגנבו לתוך המטמון ואכלו את הניר המצרי על קרבו ועל כרעיו ולא נודע כי בא אל קרבם. ואולם עכשיו יוכל הערבי מרמלה או מלוד להיות בטוח שלא יגעו בניר הארץ-ישראל, מחמת התנגדותם של העכברי רים לאותיות המרובעות שעל המטבע עות החדשות.

ולפני צאתי מחבנק נגש אלי סוחר ידוע וחשוב בעירנו בטענה עצומה, כאלו הייתי אני חבר בועדת המטבעות בלונדון, הראה לי שתי מטבעות ניר ירוק ואמר: קשה להבי חיו בין מטבע של לירה אחת ובין זו של 100 לירות... שתיהן ירוקות וכמדה שוח כמעט. יראה נאר' ער מות בעיניו אם אין כאן מקום למעות חלילה.

ולאחר שתסתכלתי בהן מבעד למסוה פני נמי שלי אמרתי לו בניחותא: נדנדנדנו! מי שיש לו מטבעות עשירות כאלו יודע הוא מסתמא צורת מטבע ולא יטעה חלילה. ועל כנו, דא אמרו חכמים אינו דומה כאה מעבים פונט אחד לפעם אחת.

ובכל זאת, הזהרו חכמים בפוני טיכם! אנב נתגלגלה בינינו הטיחה ע"א הר"ת של הלירה הא"י ועל המנהג החדש של ממשלתנו הרוממה וגם פוחרינו לכתב "פ.פ." כלומר: פונט פלשטינאי ויש לחשש חלילה

ל"פאר-פאלען" ? והסברתי לו כי מקורן של שני ה"פאים" הוא דוקא בלשון האנגלית וכוונתם של פ.פ. היא Fair Play (פיייר-פליי) ויש אומרים Fair Pay (פיייר-פיי)...

אדחכי והכא בא ועד הלשון שלא היתה לו "התיכת עבודה" זה ערו ועדנים ועורר מהומה שלמה בין ישראל — או יותר נכון בין הני הני...

הגעו בנפשכם: עד עתה היו הכהנים מקבלים בכל פדיון הבן חמשה "שקלים", וכל שקל היה נחשב עשרים גרוש מצריים (כג'דיה בלעז); יוצא שקבלו לירה שלמה עבור פדיון בכור. והנה בא ועד הלשון הלוח ויסב את השם "שקל" על מאה מיל, כלומר: עשרה גרוש — נמצא שיי קבלו מעתה רק חצי ליטרה, כלומר חצי פונט, ממש החצי כמה שקבלו קדם לכך ויש להם הפסד של 50 למי אה, חוץ מהפרש מטבע מצרית לאמי — אמור מעתה: הפסד נקי של 52 וחצי למאה ממחיר סחורותם.

נודע לי כי הכהנים אומרים לצאת במחאה חריפה. נגד החלטת זו ולסדר בה הפגנת-כהנים גדולה ב"ישי-רו" ועצתי אמינה לעד הלשון לא לעשות ולא כלום נגד תהלוכות-כהנים זו, אלא רק יכין "לויה" של מת — ולכשיתקרבו כוהנינו ויראו מרחוק את המוטות וה"טריינגאלאך" יברחו בעצמם ויתפורו לכל ארבע הרוחות...

אכן, יש לו מול לגוה שהתעלל ביהודי השוטר קיילדירף וקבל שבע

שנים עבודת פרך בגלל ה"מעשים טובים" שלו. הוא הרויה בכ"ז שמנה שנים לכל הפחות!

ומכיון שאנו מדברים בה פ' ג' נ' ת' ובתהלוכות, נוכרתי גם בחגיגת הסובייטים ושלטון הפועלים בשבוע זה.

ובכן, ויהי ערב ויהי בקר יום שני הוא יום השביעי לנוכמכה, וקול שופר נשמע ברמה בבני, ברקס" על מרומי הר הצופים. המנין הראשון של עשרת השבטים קם לעבודת הביר רא עוד לפני הנץ ההמה והכינו את עצמם להתפלל כתיקין ביפה שעה אחת קדם בבית המדרש של המופסים בעירנו.

כל מלאכי הבלה מבני עשות השבטים קבלו פקודה מגבוה לעמד Stand up! כלומר: להיות מוכנים ומוזמנים לקראת כל צרה שלא תבוא.

ובשעה החמישית בבקר, עם צאת החמה, הופיעו כוהרים פלוגות פלוגות מבני דודנו, שסבבו בהוצות ירושלם ושכונות, אחבי כרי להגיד את ה"פרוקלמציית", לאסף את הסדר בות האדומות מעל היטי הערוביו והתלגרה וביהוד כדי להשחיר את הכתובות הליליות על הכתלים הכהני כלכים בידי השיטרים.

סובבתי בחוצות ובכל השווקים וראיתי את כל ירושלם במצב כלחמה ממש. שפעת קלגסין וחיליות, סרדייר טות פרישים ורגלים סובכים בחוצות וסביבם נשערה מאד. כל צבא ירושלם גויסו, כנראה, לכבש את "מוסקבה"

של אמי. ראי נע "ציון" נהפך לקסרקטין ממש. בני דודנו לכושים שחורים יושבים כפנים ועשרת השבטים לבור שי קאקי עומדים בחוץ, וכלם כאחד מהכים ומצפים בכליון עינים לאיוו הפגנה קטנה, כדי להראות את כחם, ולהבינם מעט דרך ארץ בתבונת ידם ושוטם. שא' ירדי את הקצין הגבוה שלהם: מה כל החרדה הזו ומפני מה רבה כל כך התכוונה לכבוד כנו? פיא קטנה של מופ"סים בעירנו? — הן נהבאו אל כליהם ולמיהוש לא מיבעי?

וענה הקצין כאנגלית: They must do something, otherwise they will not get money from Russia.

הם פויה בייס לעשות דבר כיה, שאלמלא כך לא יקבלו כסף (מרוסיה).

ישוטר אחד מעשרת השבטים, נוי המסיח לפי תומו, ספר לתלמידי כי הם כיתגעעים פשוט למה שקורר אים אצלם piece of work (הת-כתעבודה), בלא הבדל דת וגוע ובלא פדת הלילה בין גיי ליהודי — לא להנם עמד השומר על המצ"פה והביט לכל סביבותיו במשקפת לראות מופ"סים בחוץ והנה אין אפיר לו אחד לרפיאה" — מאפיש! — בבחינת כל יראה ובל ימצא ביום ההוא.

כנראה, שהמופ"סים הם תלמידי חכמים ואמרו: מ'שוט (בחולם) בארץ, אסור להתהלך בחוץ ואמרו בכל

אותו יום: אשרי יושבי ביתך, לא צאו יחידים ולא בצבור, לא ביום ולא בלילה. והמשטרה שלנו הוסיפה מן החול אל הקדש וגם במוצאי יו"ט של המופסים, כלומר ביום שני בערב עמדו על המשמר בחוצות עד הצות וחזרו מן ה"ציד" בידים ריקות. אגב, שאלו את אחד הקצינים הגדולים מבני דודנו מפני מה אין משלחים את ה"חבריא" הזו מן הארץ כדי להפטר מהם ואמר: פעם התקומם אחד מהם נגד קצין אנגלי וקבל את ענשו כראוי לו. מיר שאלו שם ב"ברלמן", (בית המורשים) מפני מה הכו את פלוני בירושלם?

כאן, אמר הקצין, הם הלשים אכל שם ב"לונדרה" הם הוסיפו — ובשעת דבורו הוא קופץ את אנדרו פי לאות של הווק ותקיפות...

ובינתיים הולכים שני היהודים טרוצקי וזינובוב (ברונשטיין ואפל"בויס) ונדחקים לגמדי מ"החדר" של לנין וסטאלין ופסולים הם לאורך כל החיות. ואחריהם גם החרב ד קמיניבי.

זכורני, לפני תשע שנים בערך, עם הופעתו של טרוצקי בקרמלין של מוסקבה, אמר אחד המדינאים הגדורים במותב וזירים בהולנדיה כדברים האלה: אם הבולשביוס ינצה יאמרו כי טרוצקי נצה, ואולם אם יהיה להיפך יאשימו את לוי בל ברונשטיין היהודי, שהחזיר את רוסיה.

וכנראה, שהמופ"סים הם תלמידי חכמים ואמרו: מ'שוט (בחולם) בארץ, אסור להתהלך בחוץ ואמרו בכל

יש אחות וגם בנהלל, אחותו גורשה מרוסיה הסובייטית "לסיביריה של הציונים", כלומר לאמי, ואחיה התם על פקידת הגרושין.

מספרים, כי בשעה שנפרד ז"י נוביוב מאחותו מפה על כתפה בחכה ואמר: טוב שתתגלל אחות בא"י. אולי תועיל לי פעם שם? נבא ולא ידע מה נבא!

אגב, כשורה טובה ונעימה לקהל העברי בארצנו. הנהלת קרן היסוד מודיעה לתור-כיה כי "עם הנהנת המטבע החדשה נקבע בתור תרומת מינימום לקרן היסוד הסך — 1 ל"א במקום 1 ל"ב".

ובכן, קרן היסוד לא העלתה את מחיר סהורתה בשנה זו (כנראה, שלא נקנתה בכסף מצרי כמו החמאה), אלא שאת החובות הקודמים מחויבים, התורמים לשלם בלירות מצריות.

ובכ"ז ינסו נא התורמים לשלם את החוב הישן בלירות א"י ונראה אם לא יקבלו מהם בשתי ידיים? ...

ולכביד שבוועה נדוד של מגני השפה העברית בעירנו רואה אני לחובה נעימה לעצמי להקדיש בשעורי זה פרק מיוחד לעניני בל-שנית.

אין רצוני חלילה להסיג את גבולו של ועד חלשין, שהתעדרר משי נתו הארוכה וקבע שמות ישנים למט' בעות החדשות, שמות עברים וטהורים כגון: ל'טר ה במקום הלירה, ולדעתי, לא צדק כלל מדי בטענותיו ב"דאר היום", שועד הלשון היה צריה